

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **Mgr. L.**, nar. X., S., zast.: *JUDr. J.*, advokátkou so sídlom A., proti žalovanému: **Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky**, so sídlom Námestie Ľudovíta Štúra č. 1, Bratislava, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11. februára 2009 č. k. 2S 21/2007–39, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11. februára 2009 č. k. 2S 21/2007–39 **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov konania vo výške 60,44 €.

O d ô v o d n e n i e:

I.

Rozhodnutím č. 1855/2006-8.1 zo dňa 20.12.2006 žalovaný ako odvolací orgán v konaní podľa § 59 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Krajského úradu životného prostredia v Prešove,

odboru štátnej vodnej správy č. 1/2006/00008-030/JL-DL zo dňa 29.09.2006 o odstránení vodnej stavby „P.“ a odvolanie zamietol.

Svoje rozhodnutie žalovaný odôvodnil tým, že žalobca na základe koncesnej listiny vykonával od roku 1993 výkon pltníctva a na svoju činnosť využíval vodnú stavbu „P.“, ktorá bola postavená bez stavebného povolenia. Vodohospodársku časť predstavuje jednoduchá, brehová drevená stavba pozostávajúca z manipulačného priestoru pre montáž plti, zo sklzného roštu z guľatiny a montážneho a prístupového schodišťa k nástupu na osobné plte, čím podľa žalovaného spĺňa charakteristiku stavby zriadenej na plavebné účely v zmysle § 52 zákona č. 364/2004 Z.z. o vodách a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. 364/2004 Z.z.“).

Ďalej žalovaný uviedol, že pôvodné rozhodnutie Krajského úradu životného prostredia v Prešove, zo dňa 02.05.2002 o odstránení vodnej stavby bolo v odvolaní zrušené a vec vrátená prvostupňovému orgánu na nové konanie a rozhodnutie.

V novom konaní Krajský úrad životného prostredia v Prešove rozhodnutím zo dňa 11.02.2003 nariadil žalobcovi odstránenie predmetnej vodnej stavby. V následnom odvolacom konaní žalovaný svojím rozhodnutím zo dňa 30.06.2003 opätovne zrušil toto rozhodnutie Krajského úradu a vec vrátil prvostupňovému orgánu na nové konanie a rozhodnutie. V tomto rozhodnutí žalovaný vyslovil právny názor, že prvostupňový orgán v novom konaní preskúma, či predmetnú vodnú stavbu môže dodatočne povoliť podľa ustanovenia § 88a zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon).

Žalovaný v tomto odvolacom konaní zistil, že stavebník napriek výzve podľa § 88a ods. 1 Stavebného zákona nepredložil v určenej lehote doklady o tom, že dodatočné povolenie stavby „P.“ nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými Stavebným zákonom a osobitnými predpismi. Stavebník nepodal žiadosť o dodatočné povolenie spolu s predpísanou dokumentáciou podľa § 88a ods. 2 Stavebného zákona. Zároveň podľa žalovaného stále trvá rozpor s verejným záujmom, najmä jej umiestnenie je v rozpore s Územným plánom zóny mesta S., ako aj absentuje súhlas Slovensko – poľskej komisie pre hraničné vody.

Podľa § 88a ods. 1 Stavebného zákona v znení účinnom k 31.12.2002 platí, že ak stavebný úrad zistí, že stavba bola postavená bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním, začne z vlastného podnetu konanie a vyzve vlastníka stavby, aby v určenej lehote predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Podľa § 88a ods. 2 Stavebného zákona platí, že ak vlastník stavby požadované doklady nepredloží v určenej lehote alebo ak sa na ich podklade preukáže rozpor stavby s verejným záujmom, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby.

Podľa § 88a ods. 6 Stavebného zákona stavebný úrad nariadi odstránenie stavby aj v prípade, ak stavebník v určenej lehote

- a) nepredloží žiadosť o dodatočné povolenie stavby,*
- b) nesplní podmienky rozhodnutia o dodatočnom povolení stavby.*

II.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca žalobu z 24.01.2007 na Krajský súd v Bratislave.

Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa na nariadenom pojednávaní konanom bez prítomnosti riadne predvolaného žalobcu preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie vychádza zo skutkových zistení, ktoré sú v rozpore s obsahom spisov a pre nedostatočné odôvodnenie je nepreskúmateľné.

Predovšetkým mu z administratívneho spisu vyplynulo, že podaním zo dňa 07.04.1999 žalobca požiadal o vydanie vodoprávneho rozhodnutia na výstavbu nástupišťa osobných plŕí na pravom brehu hraničnej rieky Dunajec v k. ú. S., ktoré doložil pripojenou dokumentáciou a stanoviskami niektorých dotknutých inštitúcií.

Krajský úrad v Prešove vyzval žalobcu na predloženie stanovísk dotknutých orgánov štátnej správy a známych účastníkov konania s uvedením, či predmetná stavba nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými Stavebným zákonom a záujmami chránenými

osobitnými zákonmi. Po predložení ďalších stanovísk zo strany žalobcu a vykonanom šetrení správny orgán prvého stupňa rozhodol dňa 02.05.2002 o odstránení predmetnej stavby.

Bez ohľadu na to, ako žalobca túto stavbu vo svojej žiadosti nazval, nemožno poprieť, že konanie o jej dodatočnom povolení sa na príslušnom stavebnom úrade začalo, o čom svedčí nielen oznámenie Krajského úradu v Prešove zo dňa 24.01.1999 o začatí konania, ale najmä niekoľko rokov trvajúce správne konanie, v ktorom boli správnym orgánom prvého stupňa vydané dve rozhodnutia o uložení povinnosti žalobcovi odstrániť nepovolenú stavbu.

III.

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 11.03.2009 (č. l. 44) proti rozsudku prvostupňového súdu žalovaný poukázal na to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p./.

Podľa žalobcu žiadosť žalobcu zo dňa 7.4.1999 sa týkala výstavby nástupišťa osobných plní a nebola žiadosťou o dodatočné vydanie vodoprávneho povolenia stavby „P.“. S odkazom na ust. § 88a ods. 1, 6 a 7 Stavebného zákona žalovaný ďalej namietal, že žalobca v predchádzajúcich konaniach nepredložil zákonom kvalifikovanú žiadosť o dodatočné povolenie stavby.

Podľa žalovaného prvostupňový správny orgán postupoval plne v súlade v ustanovením § 88 ods. 1 Stavebného zákona, keď stavebníka vyzval, aby predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie stavby „P.“ nie je v rozpore s verejným záujmom chráneným Stavebným zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania, a pričom bremeno preukázania týchto okolností nesie stavebník nepovolenej stavby.

Záverom žalobca požadoval zmenu napadnutého rozsudku krajského súdu s tým, že „žalobu zamietá“, resp. „zrušuje rozsudok súdu prvého stupňa a vec vracia na nové konanie“.

Úvodom svojho vyjadrenia zo dňa 07.04.2009 (č. l. 50) žalobca požadoval potvrdiť napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny s priznaním náhrady trov konania.

Z vyjadrenia žalobcu najmä vyplýva, že sa stotožňuje so závermi krajského súdu, ktorý ustálil, že napadnuté správne rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia. Do dnešného dňa nemá žalobca vedomosť o tom, aké konkrétne stanoviská a akých orgánov pre správne konanie nepredložil.

Pokiaľ ide o rozpor s verejnými záujmami chránenými stavebným zákonom, žalobca odkázal na územný plán obce S., ktorý bol schválený mestským zastupiteľstvom dňa 25.09.1992.

Súčasne si žalobca uplatnil právo na náhradu trov odvolacieho konania ako aj ich sumu vyčíslil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 372p ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu

niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní.

Krajský súd svoj zrušujúci rozsudok založil najmä na argumentácii o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatočné odôvodnenie. Ide o závažný argument, ktorý sám o sebe vytvára základnú prekážku pre vykonanie súdneho prieskumu rozhodnutia správneho orgánu.

Jedným z dôvodov nepreskúmateľnosti rozhodnutia správneho orgánu súdna judikatúra spája s nedostatkom dôvodov. Aj konštantná judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nastolila trvalú požiadavku vysporiadať sa so všetkými relevantnými argumentmi účastníka konania (Garcia Ruiz v. Španielsko, rozsudok z 21.01.1999, sťažnosť č. 30544/96), ktorej dodržiavanie starostlivo preveruje.

Za nedostatok dôvodov, ktoré by inak mali byť riadne objasnené v odôvodnení rozhodnutia správneho orgánu, nie je možné považovať čiastkové nedostatky odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu, ale iba taký nedostatok dôvodov, ktoré majú svoj základ v skutkových zisteniach (skutkové dôvody). Skutkovými dôvodmi, pre ktoré nedostatok je možné rozhodnutie správneho orgánu zrušiť pre nezrozumiteľnosť, sú také vady skutkových zistení, ktoré sú neodmysliteľným základom pre rozhodnutie samotné, tzn. vytvárajú rozhodovacie dôvody. V tejto skupine je to typické vtedy, keď správny orgán vyvodil rozhodovacie dôvody alebo

- o skutočnosti v správnom konaní nezisťovanej, poprípade
- zistenej v rozpore so zásadou legality (§ 3 ods. 1 Správneho poriadku) alebo
- tam, kde nie je zrejmé, či boli vôbec nejaké dôkazy vykonané.

Na základe hore uvedeného musí správny orgán konajúci a rozhodujúci vo veci dodatočného povolenia stavby mať na zreteli, že toto konanie ako aj celé stavebné konanie je všeobecne upravené v Druhej časti – Stavebný poriadok (najmä § 58 až 66) Stavebného zákona a že súčasne že subsidiárnym právnym predpisom všeobecne upravujúcim oblasť stavebného konania je v zmysle § 140 Stavebného zákona iba zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok).

Nakoľko Stavebný zákon s výnimkou svojho § 66 nestanovuje základné obsahové náležitosti rozhodnutia o dodatočnom povolení stavby, je nutné vychádzať pri vymedzení základných náležitostí rozhodnutia žalovaného, ktoré bolo vydané v konaní o dodatočnom povolení nelegálnej stavby, ako aj pri vymedzovaní ich minimálneho rozsahu, z príslušných ustanovení Správneho poriadku.

Podľa § 47 ods. 1 a 3 Správneho poriadku v znení platnom v čase vydania preskúmaného rozhodnutia (tzn. 20.12.2006) platí, že rozhodnutie správneho orgánu musí okrem iného obsahovať aj odôvodnenie, v ktorom správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval.

Riadne, logické a pre účastníka zrozumiteľné odôvodnenie sa pre neho stáva alebo argumentom presvedčujúcim ho o zákonnosti vydaného správneho rozhodnutia alebo východiskovým zdrojom argumentov na spochybnenie tohto rozhodnutia.

Podľa § 88a ods. 2 Stavebného zákona platí, že ak vlastník stavby požadované doklady nepredloží v určenej lehote alebo ak sa na ich podklade preukáže rozpor stavby s verejným záujmom, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby.

Ako však krajský súd už konštatoval, v napadnutom rozhodnutí žalovaného absentovali akékoľvek podrobnosti o podkladoch nevyhnutných a potrebných pre vyhotovenie tohto rozhodnutia, tzn. že žalovaný nevyhodnotil, aké doklady žalobca ako stavebník predložil a menovite, ktoré podklady mal predložiť a prečo; takisto absentovalo presvedčivé zdôvodnenie rozporu stavby s verejným záujmom, čo je nejasný pojem a jeho výkladové vymedzenie kladie na správny orgán mimoriadne nároky. Ďalej nebolo žalovaným vôbec uvedené, aký zistený skutkový stav bol podkladom pre jeho vydanie. Na všetky tieto skutočnosti čiastočne upozornil aj žalobca v svojom odvolaní.

Podľa Najvyššieho súdu (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky) potom takto nedostatočne odôvodnené rozhodnutie odporkyne porušuje ústavné právo navrhovateľky na súdny prieskum rozhodnutia správneho orgánu v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko sa účastníkovi správneho konania dotknutému v jeho právach alebo právom chránených záujmoch odopiera možnosť efektívne spochybníť takéto rozhodnutie,

lebo samotný účastník môže iba odhadovať žalobné dôvody, na základe ktorých by úspešne uplatňoval svoje subjektívne právo na ochranu vlastníckeho práva garantovaného mu Ústavou Slovenskej republiky (čl. 20 ústavy).

Z uvedeného dôvodu žalobca, ako aj vyslovil vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne, nemohol byť objektívne pripravený vykonať svoju nesúhlasnú argumentáciu a konkrétne dôvody vedúce k nevyhoveniu jeho žiadosti mohol iba odhadovať. Preto nie je možné napadnuté rozhodnutie označiť ako súdneho prieskumu schopné a tiež, že je spravodlivé.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach (napríklad sp. zn. 5So 71/2005), pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchyľil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na úplnú náhradu trov tohto konania. Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovyčíslenie v 3 - dňovej lehote po vyhlásení rozsudku.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd

nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Na základe hore uvedeného sa výška priznaných náhrad trov konania skladá :

1. vyjadrenie k odvolaniu	53,49 €
2. režijný paušál	6,95 €
tzn. v celkovej sume 60,44 €	

Nakoľko úspešný žalobca bol zastúpený advokátom, je nutné podľa § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť mu priznanú náhradu trov.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (otázka dodatočného povolenia nelegálnej stavby je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu **n i e j e** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 27. apríla 2010

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová